

30.1.2015

OZNÁMENIE POSLANCOM

Vec: Petícia č. 2148/2013, ktorú predkladá Gredo Förster, nemecký štátny príslušník, o práve na odstúpenie od zmluvy o dodávke energie

1. Zhrnutie obsahu petície

Predkladateľ petície je presvedčený, že spotrebiteľia energie by mali mať právo na odstúpenie od svojich zmlúv o dodávke. Vyzýva Európsky parlament, aby preto náležite upravil smernicu 2011/83/EÚ o právach spotrebiteľov. V súčasnosti predstavuje výpovedná lehota pre spotrebiteľov 2 týždne od podpisania zmluvy. Predkladateľ sa domnieva, že táto lehota je príliš krátka.

2. Prípustnosť

Petícia bola uznaná ako prípustná 5. septembra 2014. Európsky parlament požiadal Komisiu o poskytnutie informácií (článok 216 ods. 6 rokovacieho poriadku).

3. Odpoveď Komisie doručená 30. januára 2015

Poznámky Komisie

Podľa článku 2 ods. 1 smernice o právach spotrebiteľov je spotrebiteľ „*akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa netýkajú jej obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania*“.

Toto vymedzenie pojmu sa bežne používa vo všetkých európskych právnych predpisoch zameraných na väčšiu ochranu spotrebiteľov. Podobne je daný pojem vymedzený napr.

v smernici 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách¹ alebo v smernici 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách atď.

Venovanie sa problémom spotrebiteľov (fyzických osôb, ktoré nevystupujú z pozície svojej obchodnej činnosti) a stanovenie pravidiel zameraných na ich ochranu, ktorými by sa vyvážilo ich slabé postavenie voči predajcom či dodávateľom, bolo politickým rozhodnutím zákonodarcu EÚ. Riešenie týchto tém sa považovalo za nevyhnutné z hľadiska vytvorenia a fungovania vnútorného trhu. Bolo zakotvené v Charte základných práv EÚ, ktorá prostredníctvom článku 38 vyžaduje, aby politiky EÚ zabezpečovali vysokú mieru ochrany.

V smernici o právach spotrebiteľov sa však v odôvodnení 13 uvádza, že „Členským štátom by v súlade s právom Únie mala zostať právomoc uplatňovať ustanovenia tejto smernice na oblasti, ktoré nepatria do jej rozsahu pôsobnosti. Členské štáty preto môžu ponechať v platnosti alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy zodpovedajúce ustanoveniam tejto smernice alebo niektorým jej ustanoveniam týkajúcim sa zmlúv, ktoré nepatria do jej rozsahu pôsobnosti. Členské štáty sa napríklad môžu rozhodnúť rozšíriť uplatňovanie pravidiel tejto smernice na právnické osoby alebo na fyzické osoby, ktoré nie sú spotrebiteľmi v zmysle tejto smernice, ako sú napríklad mimovládne organizácie a začínajúce alebo malé a stredné podniky.“

Skúsenosti Komisie potvrdzujú, že niektoré členské štáty využili túto možnosť v súvislosti s ďalšími právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa, napr. v oblasti nekalých obchodných praktík.

Preto je na nemeckých štátnych orgánoch (na vláde a parlamente), aby vzali túto petíciu do úvahy a zvážili, či by bolo vhodné rozšíriť rozsah pôsobnosti nemeckých ustanovení občianskeho zákonníka, do ktorého sa transponuje smernica o právach spotrebiteľov, na právnické alebo fyzické osoby, ktoré nie sú spotrebiteľmi, pri zohľadnení osobitostí vnútroštátneho práva a judikatúry Nemeckého spolkového ústavného súdu.

Záver

Nemecký legislatívny orgán môže v súlade s právom Únie rozšíriť uplatňovanie pravidiel smernice o právach spotrebiteľov na právnické alebo fyzické osoby, ktoré nie sú spotrebiteľmi v zmysle smernice o právach spotrebiteľov.

¹ Ú. v. EÚ L 149, 11.6.2005, s. 22.